

Chasse-patate

De grote sportzomer van 2016 vliegt voorbij. Twee derde hebben we al achter de rug en wat hebben we gekregen? Een onvoorspelde Europese kampioen in het voetbal en een voorspelde Tour-winnaar. Een zwak Euro 2016 en een al bij al mooie Tour de France. Wat zat er voorlopig in voor de Belgen? Een rampzalige kwartfinale na één goede wedstrijd, de uitschakeling, het ontslag van de bondscoach en een nationale kater als nooit tevoren. Dat wat het voetbal betreft.

In de wielrennen werden twee Belgische Tour-etappes begroet als ware het gele truiën op het podium in Parijs. Verder niks, behalve dan een tweede plaats voor de bolletjestrui en een tweede plaats voor de superstrijdlust. Belgische wielrenners kleuren alle wielervedstrijden, maar in de allerbelangrijkste wedstrijd van hun universum, de Tour de France, doen ze niet mee voor de eindoverwinning, en dat is toch al een jaar of veertig een constante.

De enige uitzondering is Jurgen Van den Broeck, wiens levensdoel om een goed klassement te rijden vloekte met de Vlaamse klassieke

**Belgische wielrenners
kleuren alle wedstrijden, maar
in de Tour de France doen ze
niet mee voor de eindzege.
Dat is toch al een jaar of
veertig een constante**

eendagscultuur; gehoon was zijn lot. Was ik maar een Nederlander, zal hij al vaak hebben gedacht. Bauke Mollema heeft behalve ooit een etappe in de Vuelta ook niks van belang gewonnen in zijn carrière, maar kreeg deze Tour weer de nodige egards omdat hij ten minste voor het hoogste durft te gaan. In de derde week van de Tour ging het finaal fout, maar dat zal hem niet beletten om zijn droom te blijven najagen. Ook Steven Kruijswijk en Tom Dumoulin gingen het voorbijjaar ten onder toen ze op winst stonden in grote rondes.

Het blijft opmerkelijk dat het platste land met de langste bevolking ter wereld er wel in slaagt om in langere etappewedstrijden mee te doen om de overwinning en België niet in de buurt komt. Waren Mollema, Kruijswijk en Dumoulin Belgen, hun talent zou zijn verknoeid van de Omloop in maart tot Putte-Kapellen in oktober.

Olympische Spelen in mineur

We krijgen nog een olympische wegrit en daarvoor hebben we vier kopmannen en één werkmier, aldus bondscoach Kevin De Weert. Laurens De Plus is 20 en mag na 170 kilometer afstappen. Wat daarna gebeurt, is niet duidelijk, maar zal ongetwijfeld het voorwerp uitmaken van een boeiende rondetafel waarbij

► Eden Hazard vloog met de Rode Duivels uit het EK in de kwartfinale. © PHOTO NEWS

finaal geld zal worden geboden.

Een gok? Nadat de werkmier is uitgewerkt, zullen de Belgen elkaar tegenwerken op zijn Belgisch, met uitzondering dan van Serge Pauwels. Dat is met afstand de meest beschaafde en voluntaristische van alle renners die naar Rio afreizen en ik heb hem daar vorig jaar tweede zien worden. Dat is geen garantie op een herhaling, maar hij weet tenminste wat het is om de Vista Chinese een paar keer te moeten oprijden. De Vista lijkt geen spek voor de bek van powerboys als Greg Van Avermaet of Philippe Gilbert, hooguit voor Tim Wellens en Serge Pauwels in een superdag.

Twee derde van de grote hete sportzomer is voorbij. De start volgend weekend van de Belgische voetbalcompetitie even buiten beschouwing gelaten, zijn die Olympische Spelen het derde grote luik van deze sportzomer. De zestien dagen van eeuwige sportglorie beginnen op vrijdag 5 augustus met het nationaalistisch vlaggengezwaaai van de openingsceremonie en het boegeroep naar de Russen.

Als u dit leest, ben ik al in Rio. Tenminste, bij leven en welzijn, want ik tik dit stukje onderweg nadat ik in Frankfurt Airport drie uur op de

► Jurgen Van den Broeck, de enige Belg die in de Tour mikt op het klassement. © PHOTO NEWS

vloer heb geslapen tegen het raam van Tommy Hilfiger. De *Verspätung* van vlucht LH 500 is nu al opgelopen tot zestien uur. Op een Libisch strand in een te klein gummibootje worden geduwd, zal ongetwijfeld veel erger zijn, maar voor wie zoals ik de laatste keer in een luchthaven was om 8 uur op 22 maart én in Zaventem neemt de afkeer van luchthavens ontzagwekkende proporties aan.

Misschien dat Rio de Janeiro soelaas zal brengen en het gemoed alsnog tot rust komt. Misschien ook niet, want dit worden de Spelen van scherp zijn. Nooit in de dertig jaar dat ik professioneel de Olympische Spelen volg, zullen die onder een slechter gesternte zijn begonnen. Boven op de muggen, de onafgewerkte werken, de verwachte transportproblemen, de vervuiling (niet mijn zorg om eerlijk te zijn, voor die twee keer dat ik zal kunnen pootjebaden) en de jeugdbendes, komt nu ook nog eens de terreurdreiging. IS in Brazilië heeft alle politie, militair

► Judo-ka Charline Van Snick is een van de Belgische medaillekandidaten in Rio. © BELGA

ren en paramilitairen in verhoogde staat van paraatheid gebracht. Daar kan ik mij weinig bij voorstellen, want ze liepen daar al rond als Special Forces die Raqqa wilden veroveren.

Ik beloof u te berichten over het bloed, zweet en tranen van onze en andere atleten, maar ook over de Spelen als geopolitiek verschijnsel. Een voorspelling: over een maand, op 22 augustus, als alles voorbij is in Rio, passen de begrippen anachronisme en olympisme in één zin. Nog meer ramptoerisme: ook sportief staan de sterren niet bepaald gunstig. Nooit in de laatste dertig jaar zijn de Belgen afgereisd met minder sportresultaten behaald in de voorafgaande jaren. Jawel, dit land heeft een aantal kanjers – Charline Van Snick, Evi Van Acker, Philip Milanov en collegae – maar over het algemeen is onze spoeling topsporters met medaillekansen te dun. Aan de meer dan honderd Belgische atleten om het tegendeel te bewijzen.

Deze rubriek gaat een weekje op Copacabana in tapering om de laatste hand te leggen aan de olympische voorbereiding. Afspraak op maandag 1 augustus.